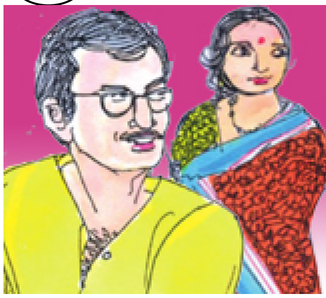

స్వాతివానకోసం

- పెబ్బిలి హైమావతి

(గత సంచిక తరువాయి)

తండ్రి చెప్పాడని కాదు గానీ. జానకి పరిస్థితి చూడడం తోనే. శశికిరణ్ మనను ద్రవించిపోయింది. ఆమె తనకు జన్మనిచ్చిన తల్లి అనుకోగానే జానకి పై మమకారం గుండెలోతుల్లో నుండి వెల్లువలా పొంగుకొచ్చింది. అతడికి తెలియకుండానే కళ్లు అశ్రుపూరితాలయ్యాయి.

ఎంత అమృతమూర్తి కాకపోతే ... మరిదీ, తోటికోడలు సంతోషం కోసం కన్నబిడ్డను త్యాగం చేస్తుంది? అనుకున్నాడు శశికిరణ్ జానకి వంకే ఆరాధనగా చూస్తూ.

"జానకీ, ఎవరొచ్చారో చూడు?" అన్నాడు రామచంద్ర మెల్లగా.

ఆమాటలతో మగతగా కళ్లు మూసుకొని పడుకుని ఉన్న జానకి మెల్లగా కళ్లు తెరిచింది. ఎదురుగా భర్త వక్కనే నించొని ఉన్న భాస్కర్ ని చూడడంతోనే ఆమె చూపులు ప్రశ్నార్థకంగా రామచంద్ర వంక తిరిగాయి.

"నీకు బాగుండలేదని నేనే ఫోన్ చేసి చెప్పాను. అటు చూడు, నిన్ను చూసేందుకు శశి కూడా వచ్చాడు" అన్నాడు రామచంద్ర మంచానికి రెండో వైపు నించున్న చిన్న కొడుకును చూపిస్తూ.

"శశి వచ్చాడా?" అంటూ సంభ్రమంగా భర్త చూపించిన వైపు దృష్టి మరల్చింది జానకి.

తన వంకే ఆత్రంగా చూస్తున్న కొడుకు వైపు చూస్తూనే "వచ్చావా నాన్నా?" అంటూ తన బలహీనమైన చేతిని చాచి అతడి చేతిని అందుకోబోయింది జానకి.

"వచ్చాను పెద్దమ్మా ... నిన్ను చూడాలనే వచ్చాను!" అంటూ మంచం అంచు మీద కూర్చుని ఆప్యాయంగా జానకి చేతిని అందుకున్నాడు శశికిరణ్.

కొడుకు చేతి స్పర్శ ఎండి బీటలు వారిన ఆ మాతృహృదయానికి అమృతవు చినుకులా తోచింది. అతడి వంకే తృప్తిగా చూస్తూ "కమల రాలేదా బాచీ?" అనడిగింది జానకి.

"వస్తుంది వదినా మరో నాలుగు రోజుల్లో తనూ వస్తుంది" అన్నాడు భాస్కర్.

అలాగా అన్నట్లు తల ఆడిస్తూ "సుగుణా, కొంచెం టిఫిన్ ఏదైనా చేసి పెట్టమ్మా. అసలే బాచీ ఆకలికి ఆగలేడు!" అంది జానకి కోడల్ని ఉద్దేశించి.

"అలాగే అత్తయ్యా. స్టవ్ మీద పాలు పెట్టి వచ్చాను. ముందు కాఫీ కలిపేసి ఇస్తాను. ఆ తర్వాత టిఫిన్ సంగతి చూస్తాను" అంది సుగుణ.

అంత అనారోగ్య పరిస్థితిలో ఉండి కూడా తన ఆకలి గూర్చి ఆలోచిస్తున్న వదినగారి వంక అభిమానంగా చూస్తూ సుగుణను ఉద్దేశించి, "ఇప్పుడేమీ వద్దమ్మా ట్రైన్ లోనే టిఫిన్ చేసేశాము. కాఫీ ఇవ్వు చాలు!" అన్నాడు భాస్కర్.

సుగుణ లోవలికి వెళ్లి కాఫీ కలిపి తెచ్చి ఇచ్చింది ముగ్గురికీ. రమ్య కాలేజీకి వెళ్లిందా అమ్మా! "అనడిగాడు భాస్కర్ కాఫీగ్లాసు అందుకుంటూ “అవును మావయ్యా మీరు కాఫీలు తాగేసి, స్నానాలు కానిచ్చేయండి! ఈలోగా నేను వంట ముగించేసి వడ్డించేస్తాను" అంది సుగుణ వంటగది వైపు వెళ్లబోతూ.

"వదినా, పాప కనిపించదేం?" అనడిగాడు శశికిరణ్.

"ఇప్పటిదాకా ఇక్కడే ఆడుకుంది బాబూ. పక్కింట్లో దాని ఈడుదే ఒక పాప ఉంది. అక్కడికి పెత్తనాలకి పోయి ఉంటుంది. వచ్చేస్తుందిలే!" అంటూ వెళ్లిపోయింది సుగుణ.

రామచంద్ర "రెస్టు తీసుకో జానకీ!" అంటూ భాస్కర్ చేయి పట్టుకొని బయటకు నడిచాడు.

శశికిరణ్ కూడా వాళ్లతో పాటు వెళ్లేందుకు మంచం మీద నుండి లేవబోయాడు కానీ, జానకి అతడి

చేతిని గట్టిగా పట్టుకొని వదలకపోవడంతో అలాగే కూర్చుండిపోయాడు.

“ఎన్నాళ్లయిందిరా కన్నా నిన్ను చూసి ... మీ అమ్మకీ, నీకూ అంత కాని దానినైపోయానా నేను?" అంది జానకి కన్నీళ్లతో.

"అదేం లేదు పెద్దమ్మా చదువులో పడి నేనే ఇక్కడికి వచ్చేందుకు అశ్రద్ధ చేశాను. నాకు భోజనానికి ఇబ్బంది అవుతుందని నాతో పాటు మమ్మీ ఉండిపోయింది" అన్నాడు శశికిరణ్ సర్ది చెప్తున్నట్లుగా.

"పోనే ఇప్పటికైనా వచ్చావు, నాకంతే చాలు!" అంది జానకి తృప్తిగా అతడి వంక చూస్తూ.

"సారీ పెద్దమ్మా, ఇంకెప్పుడూ అలా చేయను ఇకపై తరచూ వస్తూ ఉంటానులే! కాకపోతే ఒకటే కండిషన్. నువ్వు త్వరగా ఆపరేషన్ చేయించుకొని మామూలు మనిషివి కావాలి. నాకిష్టమైనవన్నీ నీ చేతులతోనే స్వయంగా వండి పెట్టాలి తెలిసిందా?" అన్నాడు శశికిరణ్ చూపుడు వేలెత్తి ఆడిస్తూ,

"నేను మళ్లీ లేచి తిరుగుతానంటావా బాబూ?" అంది జానకి అపనమ్మకంగా చూస్తూ.

ఆ మాట వింటూనే "అమ్మా, నీకేం కాదు!" అంటూ జానకిని హృదయానికి హత్తుకోవాలనే కోరికను బలవంతాన అణచుకొని, "తిరుగుతావు పెద్దమ్మా. మా అందరి కోసం తప్పక తెరుగుతావు! నా పెళ్లి, చెల్లి పెళ్లీ నీచేతులతోనే చేయాలి. రవి అన్నయ్య పిల్లల్నీ, నా పిల్లల్నీ, చెల్లి పిల్లల్ని ఆడించాలి. ఇవన్నీ పక్కన పెట్టి మా అందర్నీ వదిలేసి ఎక్కడికి వెళ్లామని?" అన్నాడు శశికిరణ్ నిలదీస్తున్నట్లుగా

కొడుకు అలా మాట్లాడుతూంటే జానకి మనసు నిండిపోయినట్లయింది. మురిపెంగా అతడి వంక చూస్తూ "నా బంగారు తండ్రీ నిన్ను చూసేసరికే సగం రోగం తగ్గిపోయినట్లయింది నాకు! నీనోటి చలువ వలన నేను లేచి మామూలుగా తెరగగలిగితే అంతకంటే కావలసింది ఏముందింకా నాకు?" అంది జానకి ఆయాసపడుతూనే.

ఆదుర్దాగా జానకి వంక చూస్తూ, "పెద్దమ్మా, ఊరికే హైరానా పడకు. నేను చెప్తున్నాను కదా నీకేం కాదు. నాకా నమ్మకం ఉంది. రెస్టు తీసుకో, నేను మళ్లీ వస్తాను!" అంటూ ఆమె చేయి మెల్లగా విడిపించుకొని మంచం మీద నుండి లేచాడు శశికిరణ్.

"అలాగే నాన్నా, వెళ్లిరా!" అంది జానకి వెలిగిపోతున్న మొహంతో కొడుకు వంకే అభిమానంగా చూస్తూ.

భోజనాల దగ్గర అడిగాడు భాస్కర్, "వదినకు ఆపరేషన్ డేట్ ఫిక్స్ చేశారా అన్నయ్యా?" అంటూ.

"ఇంకా లేదురా. చూడాలి. ఇవ్వాళో, రేపో డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్లి మాట్లాడుతానన్నాడు రవి!" అన్నాడు రామచంద్ర.

"ఇప్పటికే వదిన చాలా పాడయిపోయింది కదన్నయ్యా ... ఇంకా లేటు చేస్తే ప్రమాదం కదూ!" అన్నాడు భాస్కర్.

"నేనేం చేయనురా, నిన్నా మొన్నటి వరకూ ఆపరేషన్ అంటే మీ వదిన ససేమిరా అంది. ఇప్పుడే కొంచెం దారిలోకి వచ్చింది" అన్నాడు రామచంద్ర,

"అవును మావయ్యా, ఆపరేషన్ అయితే తాను బ్రతుకుతానో లేదో అని ఒకటే టెన్షన్ పడుతున్నారు అత్తయ్య!" అంది సుగుణ.

శశికిరణ్ పెళ్లి చూస్తానో లేదోనని ఆవిడ ఆరాటపడుతోందనే విషయాన్ని చెప్పలేకపోయింది సుగుణ.

"ఎందుకు వదినా భయం? వైద్యశాస్త్రం ఎంతో అభివృద్ధి చెందిన ఈ రోజుల్లో బైపాస్ సర్జరీకి అంత వర్రీ అవ్వాల్సిన అవసరం ఏమీలేదు" అన్నాడు శశికిరణ్.

"అవును, ఆ మాట నిజమే ... మీరు వచ్చారు కదా, అత్తయ్యకు కొంచెం ధైర్యం వచ్చినట్లుంది.

ఈపూట ఏ పేచీ పెట్టకుండా కామ్ గా భోజనం చేసేశారు" అంది సుగుణ నవ్వేస్తూ.

కాలేజీ నుండి వచ్చిన రమ్య, శశికిరణ్ ను చూడడంతోనే ఆశ్చర్యపోయింది.

"చిన్నన్నయ్యా ఎప్పుడు వచ్చావు?" అంటూ అతడిని చుట్టేసింది

"ప్రశాంతికి వచ్చామురా. నువ్వేంటి ఇలా అయిపోయావు?" అనడిగాడు బుగ్గలు లోపలికి పోయి ఎముకలు పైకి తేలి ఆరిపోయినట్లున్న చెల్లెలి వంక బాధగా చూస్తూ.

"ఇంట్లో బాగుంటే ఒంట్లో బాగుంటుంది కదన్నయ్యా! అమ్మకి అలా అయ్యాక మాకెవరికీ బాగులేదన్నయ్యా. పెద్దన్నయ్య అయితే మరీ పాడయిపోయాడు" అంది రమ్య దిగులుగా,

"మీరంతా ఇలా నీరసపడిపోతే అమ్మ ఆరోగ్యం బాగుపడుతుందా రమ్యా? మనం ధైర్యంగా ఉండి, అమ్మకి ధైర్యం చెప్పాలి గానీ!" అన్నాడు శశికిరణ్ మందలింపుగా.

"ఏమో అన్నయ్యా, అమ్మని అలా చూస్తుంటే నాకు చాలా దిగులుగా ఉంది ... ఇంట్లో మృత్యువు పొంచి ఉందా అని భయం వుడుతోంది నాకు!" అంది రమ్య. ఆ చివరి మాటలు అంటూండగా రమ్య కళ్లనుండి జలజలా జారిపోయాయి కన్నీళ్లు

చప్పున రమ్య నోరుమూసి దగ్గరకు లాక్కుని "భయపడకమ్మా ... అమ్మకేం కాదు!" అన్నాడు చెల్లెలి తల నిమురుతూ.

ఆ ఇంట్లో ఒక్కొక్కరినీ చూస్తూ ఉంటే అతడి గుండె నీరయిపోతోంది. వాళ్లని అలా చూడడంతోనే సుగుణ మనసు కూడా భారమయిపోయింది.

అంతలోనే సర్దుకుంటూ, "ఏమిటి రమ్యా ఇది? ముఖం కడుక్కుని రా, కాఫీ తాగుదువు గానీ" అంది మందలింపుగా,

వెంటనే రమ్య శశి నుండి విడివడి కళ్లు తుడుచుకుంటూ ఇంట్లోకి నడిచింది. ఆడపడుచు వెళ్లిన వంకే జాలిగా చూస్తూ ఉండిపోయింది సుగుణ.

ఇంతలో రవికిరణ్ బైక్ హారన్ మోగిస్తూ వచ్చాడు ఇంటికి. బైక్ సౌండ్ వింటూనే, "ఆ .... నాన్నొచ్చాడు, నాన్న!" అంటూ చప్పట్లు కొడుతూ వీధిలోకి వరుగుతీసింది కావ్య.

"నా బంగారు తల్లి!" అంటూ కూతుర్ని ముద్దు పెట్టుకొని బైక్ మీద ఎక్కించుకుని వీధిలో ఒక రౌండు వేసి వచ్చాడు.

అదంతా ముచ్చటగా చూస్తూ వీధి వాకిల్లోనే నుంచున్నాడు శశి.

తమ్ముడ్ని చూసి నవ్వుతూ, "ఏరా ఎప్పుడు వచ్చావు?" అంటూ కూతుర్ని కిందకు దింపి, బండి స్టాండ్ వేసి లోవలికి వచ్చాడు.

రమ్య చెప్పినదాంట్లో ఏమీ అతిశయోక్తి లేదు అనుకున్నాడు చిక్కిపోయిన అన్నగార్ని చూడడంతోనే శశికిరణ్.

ఆప్యాయంగా తమ్ముడి చేయి అందుకొని కుశలప్రశ్నలు వేస్తూ లోపలికి నడిచాడు రవి. అతడు కాళ్లూ చేతులూ కడుక్కొని వచ్చేసరికి ముగ్గురికీ కాఫీలు తీసుకువచ్చింది సుగుణ. రమ్యకీ,

రవికీ చెరో కప్పు ఇచ్చి, మూడోది శశికి ఇవ్వబోయింది. "నాకెందుకు వదినా కాఫీ ... ఇందాకే కదా తాగాను" అన్నాడు శశికిరణ్.

"మరేం ఫర్వాలేదులే ... కొంచెమేగా తీసుకో!" అంది సుగుణ.

"సరే అయితే, ఇంత వద్దు గానీ, మరో కప్పు తీసుకురా ... సగం నువ్వు కూడా తీసుకుందువు గానీ!" అన్నాడు శశికిరణ్.

"మొత్తానికి భలేవాడివే నువ్వు!" అని నవ్వుకుంటూ కప్పు తెచ్చేందుకు లోవలికి వెళ్లింది సుగుణ.

కాఫీ తాగుతూ "పిన్నీ, బాబాయీ కనిపించరేం ... బయటకు వెళ్లారా?" అనడిగాడు రవి.

"మమ్మీ రాలేదన్నయ్యా ... డాడీ నేనే వచ్చాము. మమ్మీ పదో తేదీన వస్తుంది. పెదనాన్నగారూ, డాడీ కలిసి బయటకు వెళ్లారు" అన్నాడు శశికిరణ్.

అలాగా అన్నట్లుగా తలవంకిస్తూ ... "సుగుణా, అమ్మ మందులు వేసుకుందా!" అనడిగాడు రవి.

"వేసుకుందండీ ... శశి వచ్చిన దగ్గర నుండి మీ అమ్మగారి ముఖం కళకళలాడిపోతోంది. మందులు వేసుకోవడమే కాదు, పేచీ పెట్టకుండా భోజనం కూడా చేసేశారు" అంది సుగుణ ఉత్సాహంగా.

"అవునా?" అంటూ ఆప్యాయంగా వక్కనే కూర్చున్న తమ్ముడి వీపు తట్టాడు రవి.

రమ్య కాఫీ తాగడం అయిపోయాక కప్పులన్నీ తీసుకుని లోపల పెట్టేసి తల్లి ఉన్న గదిలోకి వెళ్లింది.

"అదికాదన్నయ్యా పెద్దమ్మకి ఇంత సుస్తీ చేస్తే మాట మాత్రం మాకు చెప్పలేదేమన్నయ్యా?" అన్నాడు శశికిరణ్ బాధగా.

"దూరంగా ఉన్నారు. కంగారు పడతారని అమ్మే చెప్పనివ్వలేదు. అయినా కానీ ఆగలేక మొన్న నీకు ఫోన్ చేశాను కదా నేను!" అన్నాడు రవి.

"ఎప్పుడూ? పరిస్థితి పూర్తిగా విషమించాకా? అయినా మేమంత పరాయివాళ్లం అయిపోయామా మీకు?" అన్నాడు శశి కంపిస్తున్న స్వరంతో.

"అలా అనకురా. కలలో కూడా మేమెవరం అలా అనుకోవడం లేదు. అలా అనుకునే మాటయితే ఇప్పుడు మాత్రం నీకెందుకు ఫోన్ చేస్తాను?" అన్నాడు రవి ఆరాటంగా చూస్తూ.

"డాడీ, పెదనాన్న గారూ ఎంత క్లోజ్ గా ఉంటారు? ఆయన కూడా మా దగ్గర విషయం దాచారు. ఇదేనా దగ్గరతనమంటే?" అన్నాడు శశికిరణ్ నిలదీస్తున్నట్లుగా.

"నువ్వడిగే ప్రశ్నలకు దేనికీ నేను జవాబు చెప్పలేనురా. అమ్మ ఆరోగ్యం సగం శారీరికమైనదైతే, సగం మానసికమైనది. ఏరోజు ఎలా ఉంటుందో తెలిసేది కాదు మాకు. కాస్త బాగుంది ఈరోజు అని మేము స్థిమితపడేలోగా మళ్లీ మొదటికే వచ్చేది పరిస్థితి. అమ్మని హాస్పటల్ కీ, ఇంటికీ తిప్పడంతోనే సరిపోయింది మాకు. ఆపైన మనీ ప్రోబ్లమ్స్" అంటూ చప్పున మాటలు ఆపేశాడు రవి, నోరు జారినట్లుగా నాలిక్కరుచుకుంటూ.

"మనీ ప్రోబ్లమ్మా ... నిజమా? ఆ సంగతి ఎందుకు చెప్పలేదు నాకు. అందుకేనా ఆపరేషన్ డిలే చేస్తున్నది మీరు?" అన్నాడు శశికిరణ్ ఆందోళనగా రవి వంక చూస్తూ.

డబ్బు విషయం తమ్ముడి ముందు మాట జారినందుకు తడబడ్డాడు రవి.

"అది కాదురా, అమ్మకి!". అంటూ మాట్లాడేందుకు అవస్థపడుతున్న భర్తని చూస్తే జాలేసింది సుగుణకు.

"ఎందుకండీ ఇంకా శశి దగ్గర దాచాలని చూస్తారు?" అంటూ మరిది వైపు తిరిగి "అవును శశీ, డబ్బుకి చాలా ఇబ్బందిగా ఉంది. ఈ సంవత్సరం రోజులుగా హాస్పటల్ బిల్లుకూ, మందులకూ రెండు, మూడు లక్షల దాకా ఖర్చయింది. అంతేకాదు, ఆపరేషన్ అంటే అత్తయ్యగారు చాలా భయపడుతున్నారు, బ్రతుకుతానో లేదోనని. ఈపాటి భాగ్యానికి ఆపరేషన్ చేయించుకొని మిమ్మల్ని అప్పుల్లో ముంచి పోనా? అంటూ మొండిగా వాదిస్తున్నారు" అంది సుగుణ.

"అలా అని కన్నతల్లిని చేజేతులా చంపేసుకుందామా అన్నయ్యా మనం? ఇది.. ఇది నాకెంత బాధకలిగిస్తుందో మీకు తెలుస్తోందా అసలు?" అంటూ శశి కన్నీళ్లతో రవిని పట్టి కుదిపేశాడు. ఆమాటలు వింటూనే రవి కళ్లు ఆశ్చర్యంతో పెద్దవయ్యాయి.

"శశీ, ఈ విషయం నీకెలా తెలిసింది?" అంటూ తమ్ముడ్ని దగ్గరకు పొదువుకున్నాడు రవి.

"డాడీ నిన్న ట్రెయిన్ లో నాకు జరిగిందంతా చెప్పారు. నాకోసమే అమ్మ బెంగపెట్టుకొని ఈ దశకు చేరుకుందని చెప్పారు" అన్నాడు మెల్లగా.

"బాధపడకు శశీ. నువ్వు వచ్చాక అత్తయ్యగారు కొంచెం తేరుకున్నట్లే ఉన్నారు. ఆపరేషన్ కు కూడా తను ఏమీ అభ్యంతరం చెప్పరనే అనుకుంటున్నాను" అంది సుగుణ ఓదార్పుగా,

"అదిసరే అన్నయ్యా ఆపరేషన్ కి ఎంత డబ్బు అవసరం అవుతుందంటున్నారు?" అనడిగాడు

"వాళ్లు చెప్పిందాన్ని బట్టి పది లక్షల దాకా ఖర్చవుతుందని అనుకుంటున్నాను నేను బ్యాంకులో పర్సనల్ లోన్ కి అప్లయి చేశాను. రెండు లక్షలు ఇస్తానన్నారు. వదిన నగలమ్మితే మరో రెండు లక్షల దాకా రావచ్చు. నాన్నగారి దగ్గర రెండు లక్షలున్నాయి. మిగతాది వెతుక్కోవాలి!" అన్నాడు రవి.

"మీరు చేసిన పెద్ద తప్పు ఇంతకాలం ఈ విషయాన్ని మా దగ్గర దాచడం. అలాకాకుండా ముందే మాతో చెప్పి ఉంటే పరిస్థితి మరోలా ఉండేది. మనం డైరెక్టుగా ఆపరేషన్ కి వెళ్లిపోతే అమ్మ ఇంత నీరసపడేది కాదు. ఆ పైన మనకి ఇన్నాళ్లూ హాస్పటల్ కీ, మందులు అయిన ఖర్చు మిగిలేది. సరే, జరిగిందేదో జరిగింది. డాడీతో మాట్లాడి ఆడబ్బును నేను ఏదోవిధంగా ఏర్పాటు చేస్తాను" అన్నాడు శశి.

"చాలురా, నీ మాటలతో నాకు ఎంతో ధైర్యం వచ్చింది" అన్నాడు రవి అభిమానంగా తమ్ముడి వంక చూస్తూ.

"నాకు మాత్రం నీమీద కోపం ఇంకా పోలేదన్నయ్యా. అది పోవాలంటే నువ్వొక పని చేయాలి. చేస్తావా?" అనడిగాడు శశికిరణ్.

"చెప్పరా. నువ్వేం చేయమన్నా చేస్తాను!" అన్నాడు రవి ఉద్వేగంగా.

"అయితే వదిన నగలు అమ్మకుండా అట్టి పెట్టన్నయ్యా!" అన్నాడు శశికిరణ్ కమెంట్ చేస్తున్నట్లుగా గంభీరంగా అన్నగారి వైపు చూస్తూ,

తమ్ముడి మాటలు విని తెల్లబోయినట్లుగా చూశాడు ఒకక్షణం. అతడి ముఖంలో కదలాడుతున్న భావాలు చూడడంతోనే ఇంకేమీ అనాలనిపించలేదు రవికి.

"సరేలేరా అలాగే చేస్తాను!" అనేశాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments